

Arrest

nr. 127 048 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 3 februari 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Die beslissing werd op 11 februari 2014 ter kennis gebracht. Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2013 werd ingediend door.

Naam: (...).

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

- 'attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers - taxe d'habitation et taxe de services communaux' dd. 16.09.2013. Dit attest werd echter afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- stortingsbewijzen van derden aan betrokkene uit de periode 2006-2010. Deze stortingen zijn niet alleen onvoldoende recent, ze tonen ook niet aan dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje en 40ter, le lid, 3e streepje, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel; van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2,3 en 4 van de wet van 19-07-1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker is van oordeel te vallen onder artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vw: "Familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen". Artikel 40bis §2, eerste lid, 3° stelt vervolgens dat "de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, Teneinde te bewijzen dat verzoeker ten laste is van zijn moeder, mevrouw Boukhriss, legde de heer El Khaldi een bewijs van onvermogen, enkele stortingsbewijzen en het bewijs van betaling van huur in België voor aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Doch dit bleek, ten onrechte, niet te voldoen aan de verwachte standaarden opgelegd door de betrokken overheidsinstantie. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken ten eerste al geen vermelding maakt van de betrokken wetsartikelen dewelke specificeren dat een attest van onvermogen dient neergelegd te worden en aan welke vormvoorwaarden deze dient te voldoen. Dat de betrokken voorwaarden bovendien nergens in de wet worden vastgesteld. Voorts dient verzoeker vast te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de voorgelegde bewijzen, daar de dienst geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken van het verblijf van de heer El Khaldi in België.

1) Bewijzen van onvermogen

De bestreden beslissing schend de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 VW en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze bepaling heeft tot doel de bestuurden in kennis te stellen van de redenen

waarom de desbetreffende beslissing genomen is. De bestuurde dient in de mogelijkheid gesteld worden te beoordelen of er aanleiding toe bestaat een beroep in te stellen. In de beslissing dienen bijgevolg de juridische overwegingen opgenomen worden die aan de grondslag liggen. (RvS, 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing stelt slechts dat aan de voorwaarde van artikel 40ter Vw niet is voldaan doordat betrokkene een 'attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers - taxe d'habitation et taxe de services communaux' neerlegde als bewijs van onvermogen. (stuk 7) De Dienst Vreemdelingenzaken meent vervolgens te kunnen stellen dat dit attest aanzien wordt als een verklaring op eer en bijgevolg niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden. Dit met als uiteindelijke gevolg dat dit attest niet in overweging genomen kan worden als afdoende bewijs van onvermogen. De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de rechtsgrond waarop de dienst Vreemdelingenzaken zich baseert teneinde te beslissen dat een verklaring op eer, dat overigens opgesteld wordt door een Marokkaanse overheidsinstantie, niet voldoende is als bewijs van onvermogen. Evenmin maakt zij melding aan welke vormvoorwaarde zulke bewijzen dan wel dienen te voldoen. Verzoeker is bijgevolg niet in de mogelijkheid na te gaan waarom de door hun voorgelegde bewijzen niet afdoende. De afwezigheid van juridische grondslag hiervan schendt de formele motiveringsplicht. Dat de verwerende partij bovendien de materiële motiveringsplicht het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt door de niet inoverwegingname van de feitelijkheden in het dossier. Dat uw Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel dient na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens en stukken op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voorgenoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen. Verwerende partij meent immers dat de door verzoeker neergelegde stukken niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Vervolgens houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007). In casu stelt de verwerende partij dat verzoeker slechts een verklaring op eer aflevert en dat dit naar hun normen niet getoetst kan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Doch, door dit te stellen legt de verwerende partij de heersende praktijk te Marokko naast zich neer. Indien een attest van onvermogen wordt aangevraagd bij de Marokkaanse overheidsinstellingen, zal er steeds een dergelijk attest worden afgeleverd. Verwerende partij laat bovendien na te verduidelijken waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden. Doch gelet op de noodzaak van een voldoende onderbouwd dossier wanneer de administratie een beslissing neemt in bestuurlijke zaken, diende de dienst Vreemdelingenzaken zich logischerwijs voldoende te informeren. Verzoeker kan momenteel aan de hand van de bestreden beslissing enkel maar afleiden dat zijn gegevens incorrect werden beoordeeld en dat de overheid op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De motivatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is dan ook geenszins afdoende. Dat de motivering voorts draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). De bestreden beslissing stelt dat "Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Daar er geen enkele rechtsgrond is die vormvoorwaarden vastlegt waaraan verzoeker dient te voldoen bij het aantonen van zijn onvermogen en de verwerende partij van haar kant ook op geen enkel ogenblik in de procedure aangaf aan welke vormvereisten het bewijs van onvermogen gekoppeld was, en verzoeker er eveneens nooit op werd hij gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde mogelijks onvoldoende konden zijn. Door de pertinente weigering op basis van de geleverde bewijzen worden vormvoorwaarden en vereisten betreffende de aanvraag gezinshereniging toegevoegd, daar waar het met binnen de bevoegdheden van de betrokken instantie ligt om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Het betrokken wetsartikel stelt immers slechts dat de betrokkene de leeftijd van eenentwintig jaar nog niet bereikt mag hebben, dan wel ten laste dient te zijn van de ascendent die hij in België wenst te vervoegen. Verzoeker leidt uit het betrokken wetsartikel af dat hij alle documenten kan voorleggen die nuttig zijn om zijn onvermogen te staven. Dit valt overigens eveneens af te leiden uit het arrest van uw

Raad, dd. 27 februari 2009 (23.894), waarin het volgende wordt gesteld: "De Raad wijst erop dat nergens in de wet wordt gesteld welke attesten dienen te worden neergelegd om de onvermogenheid aan te tonen, zodat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is. Verzoeker had dus redelijkerwijs niet kunnen of moeten weten dat de voorgelegde stukken niet aanvaard zouden worden. Hierdoor wordt het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Ondergeschikt diende de verwerende partij de geleverde verklaringen op eer minstens te behandelen als begin van bewijs. Er dient immers nogmaals benadrukt te worden dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik blijk heeft gegeven van de noodzaak van bijkomende stukken en bewijzen. Het is in casu aan de verwerende partij om op meer diepgaande wijze, uit te leggen waarom volgens haar de bewijsstukken niet voldeden. (RvV, 28-04-2008, nr. 10.584, T. Vreemd., 2008,289). Tenslotte dient gesteld te worden dat de dienst Vreemdelingenzaken zich niet in de positie bevindt om te oordelen aan welke vormvoorwaarden het bewijs van onvermogen moet voldoen. De verwerende partij mag zich slechts steunen op wettelijk vastgelegde bepalingen. Dit te meer om tegemoet te komen aan het rechtszekerheidsbeginsel. De wet, noch het uitvoeringsbesluit specificeren immers aan welke vormvoorwaarden dit bewijs dient te voldoen. Dat het bijgevolg onredelijk is de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen op basis van voorwaarden die niet uit de wet geabstraheerd kunnen worden.

2) Descendent ten laste

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn beslissing tot weigering eveneens dat "stortingsbewijzen van derden aan betrokkene uit de periode 2006-2010 ... niet alleen onvoldoende recent [zijn], ze tonen ook niet aan dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon." Verzoeker maakte nochtans, naast deze stortingsbewijzen, eveneens overschrijvingen over die bewijzen dat de moeder van verzoeker, mevrouw Boukhriss, de huur van het appartement dat verzoeker met zijn broers en zus betrok betaalde. De eerste overschrijvingen werden gedaan voor het pand gelegen in de Vooruitgangstraat (stuk 3), latere overschrijvingen tonen aan dat mevrouw Boukhriss eveneens de huur betaald van het appartement dat verzoeker tot op heden betreft. (stuk 4). Dat verzoeker voorts reeds gedurende een langere periode in België verblijft, wordt onder andere aangetoond door een positieve woonstcontrole dd. 09-01-2013 (stuk 5). Aangezien vaste rechtspraak van uw Raad stelt dat het begrip 'ten laste' zo geïnterpreteerd dient te worden dat het familielid materieel gesteund dient te worden door de Belg of gemeenschapsonderdaan, kan worden aangenomen dat de betalingsbewijzen die verzoeker heeft neergelegd betreffende de huur van zijn woonplaats blijk kunnen geven van het feit dat hij 'ten laste' is van zijn moeder. Des te meer gelet op het feit dat huisvesting een essentiële basisbehoefte betreft. Dat de verwerende partij deze betalingen van de huur door mevrouw Boukhriss niet in overweging heeft genomen bij de beslissing tot weigering van de aanvraag, doch slecht op basis van de stortingsbewijzen een oordeel heeft geveld. Dat dit blijk geeft van een zeer onzorgvuldige houding van de kant van de verwerende partij en dus een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht en de algemene rechtsbeginselen in hoofde van de verwerende partij. Dat er voorts sprake is van rechtsonzekerheid in hoofde van verzoeker, daar hij, ondanks het voorleggen van voldoende bewijzen dat hij 'ten laste' is van zijn moeder, alsnog een weigeringsbeslissing op zijn bord krijgt. Dat nergens in de wet staat beschreven aan welke voorwaarden deze bewijzen moeten voldoen, doch blijkt dat aantonen ten laste te zijn ten tijde van de aanvraag niet voldoende is voor de Dienst Vreemdelingenzaken om blijk te geven van de noodzaak van de gezinshereniging. Dat de bestreden beslissing dientengevolge onafdoende gemotiveerd is.

3) Besluit

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden zoals vooropgesteld door artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. De verzoeker legt bewijzen voor van zijn onvermogen in de vorm van een attest beschouwd als een verklaring op eer. Dat verzoeker voorts zowel stortingsbewijzen voorlegt ten tijde van zijn verblijf in Marokko en bovendien overschrijvingen voorlegt die bewijs leveren van de betaling van de huur van zijn appartement door zijn moeder, mevrouw Boukhriss. Dat de aanvraag van verzoeker dan toch wordt afgewezen op basis hiervan wijst op een zeer onzorgvuldige aanpak van verwerende partij. Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd heeft. Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd."

2.1.2. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat verzoeker niet aangetoond heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon. Hij legde volgende bewijsstukken voor: een 'attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers-taxe d'habitation et taxe de services communaux' en stortingsbewijzen van derden aan verzoeker uit de periode 2006-2010.

Het eerste bewijsstuk wordt opgesteld op basis van de eigen verklaringen van verzoeker en wordt beschouwd als een verklaring op eer die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden

getoetst. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij toont niet aan dat dat document gebaseerd is op objectieve gegevens.

De stortingsbewijzen zijn onvoldoende recent en tonen niet aan dat het geld effectief door de referentiepersoon werd gestort. Daaruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker ten laste van was van zijn moeder.

Verzoeker stelt dat zijn moeder de huur van het appartement gelegen te Vooruitzichtstraat, waar verzoeker vroeger woonde, en van het appartement gelegen te Linnaeusstraat, waar verzoeker nu woont, betaald heeft en nog steeds betaalt. Verzoeker voegt die bewijzen toe aan zijn verzoekschrift en stelt dat hij die overschrijvingsbewijzen voorgelegd had bij zijn aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij die documenten heeft voorgelegd en dat er bijgevolg niet over kon worden geoordeeld. De meest recente bewijsstukken van stortingen dateren van 2010, terwijl verzoeker beweert dat zijn moeder de huur betaalt in het appartement waar hij nu woont. Verzoeker toont niet aan dat hij die documenten effectief zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Verzoeker toonde niet aan aan de wettelijke vereisten te voldoen om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 8 EVRM, schending van het recht op privé- en gezinsleven. Artikel 8 EVRM bepaalt: (...). Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven. In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien de heer El Khaldi El Hassane zich uitdrukkelijk wenst te verenigen met zijn ouders en broers en zussen. Het is onbetwistbaar dat de relatie tussen een zoon en zijn vader en moeder deel uitmaakt van 'gezinsleven' zoals omvat door artikel 8 EVRM. (EHRM, Marckx t. België, 13 juni 1979, 6833/74) De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in haar rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat. (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68). Er dient na gegaan te worden of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde en de veiligheid, etc. te beschermen door een maatregel van

verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Met andere woorden dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Hieruit volgt dat uit de motieven van de verwijderingsmaatregel zelf moet blijken dat deze afweging geschied is. (RvS, 25.9.1986, nr. 26.933, RW1986-87,2854, noot W. Lambrechts). Dat verzoeker een zeer hechte band heeft met zijn ouders, en met zijn inwonende broers, El Khaldi Abdelkader en Yassin en zijn inwonende zus El Khaldi Fatima Zahra, (stuk 8) wordt nogmaals versterkt door de absolute onmogelijkheid een familieleven te leiden in zijn land van herkomst, gelet op de aanwezigheid van alle familieleden in België. Dat bovendien zowel zijn ouders als enkele van zijn broers en zussen ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen, maakt dat het onredelijk is te verwachten dat zij hun leven en dat van hun kinderen zullen ontwortelen, teneinde zich allen terug in Marokko te vestigen. Bovendien dient normaal gezien te worden op het belang dat in de Marokkaanse cultuur en religie wordt gehecht aan de familiale banden en de familiale nabijheid. Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'* toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker stelt dat hij een hechte band heeft met zijn moeder en vader, alsook met zijn inwonende broer en zus en dat hij het familieleven niet verder kan zetten in het land van herkomst aangezien de ouders, de broer en zus de Belgische nationaliteit bezitten.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten. De toepassing van de vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder(s), de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker toont niet aan dat hij met zijn moeder woont noch van haar financieel afhankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC